

Em là định mệnh của anh

“- Cậu đọc tiểu thuyết hơi nhiều rồi đó, nói vậy thì tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời cậu sao, cậu thích mua gì cứ việc, tôi không quan tâm.”

HẠ

Năng đã bắt đầu trượt dài trên khung cửa sổ tầng 2, mệt mỏi đến chẳng buồn mở mắt, Hạ đưa tay tắt vội chuông báo thức lần thứ năm. Lại một thứ 2, lại số sách ngập đầu, thật tình càng nghĩ chỉ càng khiến người ta muốn úp mặt vào gối ngủ luôn mặc kệ cuộc đời ra làm sao thì ra. Dù nghĩ như thế, nhưng vì cái gọi là “lương tháng” Hạ vẫn phải thức dậy, làm ra vẻ tươi tỉnh, hân hoan bước vào công ti.

Mọi người đã đến đông đủ, Hạ vẫn thường là người gần như cuối cùng ngồi vào chỗ trống phòng, không phải vì cô muộn, chẳng qua mọi người đến sớm quá. RLS khá thoải mái về giờ giấc, nhưng vì tính chất công việc nên trông ai cũng vội vàng và căng thẳng, một thư kí như Hạ cũng không ngoại lệ. Nhưng có lẽ vì bản tính phóng khoáng, Hạ trông có phần nhàn nhạ hơn đôi chút.

Hình như hôm nay có nhân viên mới, phòng nhân sự vừa thông báo kết quả buổi phỏng vấn tuyển nhân viên 2 tuần trước. Thấy mọi người xuýt xoa, Hạ tò mò ngóng về phía cửa phòng, cậu nhân viên mới có vẻ rất trẻ, bảnh bao trong chiếc áo sơ mi xắn tay được may rất vừa vặn màu xanh đen lịch lãm. Ở cậu ta toát lên sự tự tin có phần cao ngạo dễ làm người đối diện cảm thấy lúng túng, Hạ thấy cậu ta có vẻ quen, nhưng Hạ nghĩ “Còn trẻ hiếu thắng là dĩ nhiên, một dạng cao ngạo thường thấy”, và rồi không buồn quan tâm tới những lời trầm trồ của mấy chị cùng công ti, Hạ tiếp tục tập trung cao độ vào trò đua xe và li cà phê thơm phức trên bàn mình.

- Hạ này?

- Dạ?

- Sếp trả lương cho em để chơi đua xe à?

- Em chơi tí mà, bao giờ sếp đến thì nhắc em, giúp đi, rồi em mới chị đi cà

phê sau, nhé?

- Nay, đã thấy cái cậu phó phòng kiêm thiết kế phần mềm mới chưa? Hơi bị được?

- Em không quan tâm, trẻ con lắm

- Trẻ con gì chứ, kém em có 2 tuổi thôi

- Chị, em lặp lại bao nhiêu lần chị mới hiểu, cô em chị chỉ thích đại gia thôi!

Hạ nháy mắt với chị Hương, trước thái độ tình nghịch của cô em cùng phòng, Hương chỉ cười xòa rồi quay lại với công việc, cả hai chị em đều không biết ở góc phòng có một người đang nhú mắt nhìn họ.

## VIỆT

Lần đầu tiên Việt gặp cô ấy là vào một ngày trời chẳng có gì sáng sủa, hai người cùng gọi một loại cà phê, cùng ngồi ngắm mưa giăng đầy phố. Người con gái đó có nét gì rất buồn bã, chỉ riêng cách cô ấy mím môi nghiêng điện thoại qua lại theo trò chơi mà Việt đoán là đua xe, cũng đủ cho thấy điều đó. Tập tài liệu bày la liệt trên bàn như chỉ để cho vui mắt, cô gái như dành cả buổi chiều mưa để nhấm nháp cà phê, gấp giấy, chơi game, thi thoảng nghịch nghịch mấy lọn tóc nâu nhạt của mình.

Việt thấy nhẹ nhàng khi lặng lẽ ngắm những đường nét trên khuôn mặt đó, cô có nét mặt dịu dàng tưởng chừng rất mong manh, lại có đôi mắt rất đẹp, vừa tình nghịch vừa dễ khiến người ta thấy nao lòng.

Việt là vừa bảo vệ thành công luận án thạc sĩ của mình, dự định sắp tới của anh là sẽ nộp đơn vào làm thiết kế phần mềm cho RLS, vừa nâng cao kinh nghiệm vừa tích lũy vốn cho những dự án của riêng mình. Cũng đã lâu anh chưa có thời gian rảnh rỗi uống cà phê, ngắm mưa ngắm người như thế này. Cô ấy vẫn không hề chú ý tới sự xuất hiện của anh, Việt bất giác thấy lòng vui nhẹ nhẹ.

## HẠ

Hoàn thành bản báo cáo cho sếp xong cũng đã muộn, Hạ đang còn tần ngần

có nên ra ngoài ăn hay cứ gọi đồ lên phòng ăn cho kịp giờ buổi chiều, ngồi trên ghế xoay xoay tìm lại tờ rơi có số điện thoại của pizza đã thấy một túi đầy đồ ăn đặt xuống bàn.

- Thấy cô làm việc muộn, có muốn ăn cơm cùng không?

Ngước mắt lên, cô thấy Việt, bằng giọng bình tĩnh nhất có thể, Hạ trả lời - Thứ nhất, tôi hơn cậu 2 tuổi, dù là phó phòng, ít nhất cậu cũng nên gọi tôi một tiếng chị, thứ hai, nếu cậu cảm thấy rảnh rỗi đến mức có thời gian đi mua cả túi đồ ăn tán tỉnh tôi, thì nên đi giúp tôi giải quyết đồng báo cáo trên bàn cậu đi.

Sau vài giây thấy mãn nguyện vì đã làm mất nụ cười đắc ý trên mặt phó phòng, Hạ bắt đầu thấy hơi đói bụng, liếc thấy túi đồ ăn đầy ắp trên bàn, Hạ đứng dậy cao giọng: - Nhưng thôi, nếu em đã có lòng chị cũng không khách sáo, nhưng ở đây nhìn em chị ăn không ngon, chị xuống căn tin ăn đây, cảm ơn vì đã chọn rất đúng món chị thích.

Nói rồi, nhanh tay với túi đồ ăn trên bàn, Hạ quay lưng bước gấp, bỏ lại sau lưng một người đang lắc đầu mỉm cười trước.

## VIỆT

Thấy Hạ mãi mê làm việc quên giờ giấc, Việt cảm giác lo lắng cho cái bụng của cô, lúc sáng vào làm việc muộn, Việt thấy Hạ chỉ uống một tách café, mà cũng vì mãi mê chơi game nên cô mới phải ở lại làm muộn. Việt bước xuống tầng 1, chọn vài món ngon, mang lên cho Hạ. Trước thái độ trẻ con của cô, anh chỉ biết lắc đầu, thầm nghĩ, cô sẽ làm gì với cả túi đồ ăn gần 6 món anh chọn cho cả hai ăn cùng. Khoác lại áo vest, Việt bước xuống căn tin tìm cô nhân viên buồng bình của mình.

- Anh Việt!

- Chào Quang, cậu chưa đi ăn cơm sao?

- Em thấy anh làm việc muộn, mua cho anh một hộp cơm thôi mà.

- Cảm ơn em, anh cũng đang định đi ăn, sao hôm nay tốt với anh mà vậy?

Đang trò chuyện với Minh, điện thoại Việt có tin nhắn: “Này, cảm ơn vì đồng đồ ăn, nhưng sau này mua cơm nhớ loại không cay, chị ghét ăn ớt lắm”

HẠ

Nhờn nhờ đi từ căn tin lên phòng làm việc dù đã muộn hơn 15 phút vì phải giải quyết quá nhiều món ăn, Hạ thấy mình vui vui. Lâu lắm rồi mới có lại cảm giác một người nào đó mua thức ăn trưa cho mình. Không biết có phải vì cô quá ngang bướng và vô kỉ luật, mà có những mối quan hệ cô từng nghĩ sẽ rất tốt đẹp cuối cùng đều trở thành bạn cả. Hạ không quá đau khổ, nhưng đôi lúc một mình ngồi ở công viên, Hạ thấy lòng mình trống rỗng một cách rất đáng buồn.

Nén một tiếng thở dài, Hạ đẩy cửa phòng làm việc, hôm nay là thứ hai, mọi người hầu như ai cũng có lịch công tác bên ngoài, trong phòng chỉ còn Hạ và Việt – đang ngủ gục trên bàn làm việc.

- Phó phòng quả là người có phong cách, ngủ gục nhìn cũng rất thu hút.

Giật mình trước câu nói đùa của Hạ, Việt vội vàng ngồi dậy chỉnh lại cà vạt, trên má anh vẫn còn vết hằn của mặt đồng hồ trông rất buồn cười. Hạ nén cười đưa cho anh cốc café trên tay - Mời cậu một li café, cảm ơn vì bữa trưa.

- Xin lỗi tôi hơi mệt nên chỉ định ngủ một lát, đã gần 2h rồi sao?

- Chính xác là 1h50 phút, 2h có cuộc họp ở phòng tiếp thị, cậu nên tranh thủ đi rửa mặt - À được rồi, em ở lại làm việc nhé, tôi đi đây

Nhìn vào vết hằn đồng hồ trên mặt mình trong gương, Việt chột hiệu nụ cười bí ẩn của cô nhân viên, vừa xấu hổ vừa vội vã, Việt xoa xoa má rồi chạy nhanh đến phòng họp.

Nói lòng cà vạt, liếc nhìn đồng hồ đã 6h, Việt thoáng chau mày, buổi họp kéo dài lâu quá. Vội vã ấn thang máy lên phòng lấy báo cáo về tiếp tục xử lý, Việt ngạc nhiên thấy phòng vẫn chưa tắt đèn. Hạ vẫn đang loay hoay làm gõ gõ máy tính: - Cô làm việc muộn vậy sao?

- Này, tôi phải nhắc lại bao nhiêu lần, tôi là chị, cậu biết chị có nghĩa là gì

không? Cậu không ăn nói tử tế được sao?

- Đây là cách em đáp trả sự quan tâm của tôi sao

Hạ làm ngơ không trả lời, tiếp tục tập trung vào công việc của mình, Việt kiên nhẫn: - Em có đói không, tôi mua gì chúng ta cùng ăn rồi tăng ca nhé?

- Em có thích ăn mì không, đối diện có tiệm mì khá nổi tiếng, tôi mua cho em nhé?

- Em thích vị gì, kim chi rất cay nên chắc không được rồi, tôi mua mì bò bình thường nhé - Em có muốn uống thêm gì không?

Không thể chịu thêm được nữa, Hạ nổi đóa:

- Này, cậu không thể trật tự một chút sao, cậu thích ăn mì thì cứ việc đi ăn, tôi làm xong công việc sẽ tự có chân có tay đi mua thức ăn, hơn nữa tôi vẫn còn no sau đồng hồ ăn lúc trưa.

Ngừng một lát vì thấy hơi xấu hổ, Hạ nhanh chóng ngẩng cao mặt: - Hơn nữa, nói cho cậu biết, tôi không phải dạng phụ nữ thích đàn ông tên Việt, càng không phải dạng phụ nữ sẽ chết mê chết mệt một người mua thật nhiều đồ ăn cho mình, nên nếu định tiếp tục mua thức ăn cho tôi vì lòng tốt, cứ việc, tôi sẽ ăn hết.

Việt hơi ngỡ ngàng, rồi anh lấy lại nụ cười quyền rũ quen thuộc: - Sao em cứ nghĩ là tôi đang tán tỉnh em nhỉ, đây là lần đầu tiên em được một người đàn ông tử tế mua đồ ăn cho sao? Tôi không tên là này, và vì tôi là sếp của em, nên gọi em là gì là quyền của tôi. Bây giờ tôi muốn em ăn mì, em phải ăn mì, em có muốn bị trừ lương vì làm trái ý sếp phó không?

Hạ hơi ngược lên, bắt gặp đôi mắt Việt, cô lại cúi xuống:

- Cậu đọc tiểu thuyết hơi nhiều rồi đó, nói vậy thì tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời cậu sao, cậu thích mua gì cứ việc, tôi không quan tâm.

Nói rồi Hạ cúi hoàn thành bản báo cáo dang dở, nhưng tâm trí của cô, hình như ở lại trên đôi mắt kia rồi.

Việt lại bấm thang máy xuống mua hai hộp mì, chờ mì hơi lâu, Việt thầm nghĩ không biết Hạ đã về chưa, vội vã đẩy cửa phòng vào, cô gái đã gục trên bàn làm việc, đôi mắt khép chặt mệt mỏi, nhưng đôi môi vẫn mỉm cười trông rất đáng yêu. Việt không kìm lòng được, anh cúi xuống chạm nhẹ vào đôi má phớt hồng. Gõ gõ lên bàn làm việc, Việt nói bằng giọng đầy chế nhạo: - Thư kí quả là người có phong cách, lúc ngủ trông cũng rất thu hút.

Hạ bật dậy, vội vã xác định lại tình hình, đỏ mặt vì xấu hổ, cô lắp bắp: - Tôi xin lỗi, tối qua tôi ngủ có 3 tiếng nữa...

- Công việc căng thẳng vậy sao?

- Cũng không hẳn hoàn toàn là công việc...

- Vậy là gì, sao em thức muộn vậy?

- Đưa xe.

- Đưa xe?- Việt ngạc nhiên

- Có gì ngạc nhiên, cậu chưa từng chơi game sao?

- Chưa từng, nếu như không tính mấy trò trong siêu thị, lúc tôi còn nhỏ cũng rất thích chơi bóng rổ tính điểm - Trẻ con, cậu có muốn thử không?

- Sao tôi lại sợ em nhỉ?

- Gọi chị hơn hai tuổi là em cậu không thấy ngại miệng à?

- Không.

- Mặc kệ cậu, hôm nay tôi không có thời gian, hẹn cậu hôm khác cãi nhau tiếp.

- Tôi mua mì rồi, em cũng ăn đi.

- Cũng được, tôi cũng đang đói.

Không chút ngại, Hạ mở nắp hộp mì, reo lên như trẻ con:

- A, tôi rất thích ăn bò đó, mẹ tôi nấu kiểu mì này rất ngon, cậu cũng ăn đi Gắp một đĩa to, Hạ vừa ăn vừa nhồm nhoàm:

- Mì ngon quá!

- Đây là kiểu ăn uống trước mặt đàn ông của em sao?

- Huh, tôi chỉ ăn uống cẩn thận trước mặt người tôi cần tán tỉnh thôi, còn cậu, trẻ con, không quan tâm!

- Hai tuổi chứ không phải hai mươi tuổi đâu, em có thể bớt phân biệt đối xử với tôi một chút không?

Hạ dừng ăn khoảng 3s:

- Không.

- Này, sao cậu có nhiều thời gian cho tôi vậy, cậu không có em nào để lo sao?

- Có em là đủ để lo rồi

- Thôi đi, vấn đề của cậu là gì vậy, 25 tuổi, đẹp trai, có tiền, việc làm tốt, con gái bây giờ kén chọn vậy sao?

- Còn em, vấn đề của em là gì?

- Tại sao tôi phải nói cho cậu biết?

Hạ thoáng nghĩ, vấn đề của cô là gì, quá cố chấp, quá vô lo, có lẽ vì vậy mà đôi khi cô chỉ quan tâm đến cảm xúc của đối phương, cô từng thật lòng với một người, nhưng cuối cùng, bị anh ta quay lưng phũ phàng, người đau lòng vẫn là cô.

- Em đang nghĩ gì vậy?

- Này, đừng nói với tôi cậu có vấn đề về sinh lý nha?

- Gì hả?

- Tôi no rồi, tôi về đây, cậu ở lại từ từ ăn nhé.
- Đợi một chút tôi đưa em về.
- Không cần, tôi đón xe về được rồi
- Đây là lệnh của sếp, sao em thích cãi vậy?
- Tùy cậu.

Việt đưa Hạ vòng vèo một chút rồi mới về nhà, ngồi sau xe, Hạ huyền thuyên đủ chuyện trên trời dưới đất, ngang qua bờ sông, Hạ nín áo Việt: - Chỗ này rất thoải mái đó, lúc không vui tôi vẫn ở đây, không khí rất nhẹ nhàng, có khóc đến mức nào rồi cũng sẽ thấy dễ chịu.

- Em thú vị thật, chọn cả chỗ riêng để khóc sao?
- Ừm? Thì sao chứ, à nhà tôi đây rồi, cảm ơn cậu?
- Em không định mời tôi vào nhà sao?
- Xin lỗi, sữa em bé đắt lắm, tôi cũng chưa muốn làm mẹ sớm
- Em nghĩ tôi xấu xa vậy sao?
- Có trời mới biết, chúc ngủ ngon!

Việt mỉm cười đứng nhìn Hạ bước vào nhà rồi mới quay xe, lâu rồi anh chưa có cảm giác một con đường đẹp đến như vậy.